

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

ŐNAGYSÁGA, A BETÖRŐ

REGÉNY

IRTA:
FORRÓ PÁL

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2015
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5557-37-8 (online)
MEK-14757

Ha Rónai Lili megjelent a korzón, vagy az előkelő szálloda halljában az ötórai teán, a szenzáció, megbotránkozás, felháborodás és elragadtatás tikkadt viharja söpört végig a sétálókon és a teázókon. A mamák pirosak lettek a méregtől és azt mormogták:

- Szemérmetlen perszóna!

A fiatal hölgyek viszont nem titkolható irigységgel, féltékenységgel és idegességgel nézték, hogy milyen felvillamozva, csillogó szemmel fordulnak Lili felé a kíséretükben lévő gavalérok.

- Annyira tetszik ez az agyonfestett, dekadens teremtség? - kérdezték bosszankodva.

Az urak igyekeztek eltitkolni őszinte véleményüket, vállat vontak és fölényeskedve jegyezték meg:

- Ugyan? Egy ilyen szörnyeteg? Csak nem gondolja, hogy végigmennék vele az utcán?

De a hölgyeket ez a válasz nem elégitette ki. Mert csalhatatlan biztonsággal érezték, hogy Lili igenis tetszik az uraknak. Hogy érdekes és izgató. Mert az igazság az, hogy ők is el vannak tőle ragadtatva. És ők is szeretnének olyan egzotikusak, érzékiek, sejtelmesek lenni.

Rónai Lili meztelen táncosnő volt. Akt-képei nem csak a hazai, hanem a külföldi lapokban is állandóan szerepeltek. Slágerszáma: az ópium, a Paris Plaisir címlapján jelent meg. Arca és teste fehérre volt puderozva, valami különös, beteges bágyadtra, amelybe a szemeknél fekete és sötétlila gyűrűk vegyültek. Egyébként monoklit hordott és a szája olyan élespirosan viritott a nagy fehérség közepette, hogy az már szinte ügyészség után kiabált. Ha az ember Lilire nézett, lehetetlen volt másra gondolni, mint szerelemre, orgiákra, különös titkokra...

A táncosnő nem járt egyedül. Eleinte Mányoki Fedor, a dúsgazdag fiatal gróf autóján robogott a Ritz elé, véle lehetett látni a színházak páholyában, az elegáns és drága éttermekben. De a fiatal gróft gondnokság alá helyezték és bedugták egy szanatóriumba. Két héttel utóbb a művész-kávéház mindent tudó asztala már mint legfrissebb és legérdekesebb pikantériát adta tovább, hogy Lili legujabb lovagja Rády Egon, az asszonyok divatos írója, aki nem régen jött haza Párizsból és azóta a legmeglepőbb dolgokkal kelt kinos feltűnést. Már három könyve miatt indított ellene szeméremszértés miatt eljárást az ügyészség, ami élénken foglalkoztatta a közvéleményt, de egyuttal igen érdekessé tette személyét. A lefoglalt könyveket egyébként legfelsőbb fokon feloldották és azóta nem győzték sajtó alá rendezni az új kiadásokat. Rády egyébként is gondoskodott arról, hogy minél nyugtalanabb színfoltot vigyen a város szürkeségébe. Maga-tervezte egzotikus ruhákat hordott, amivel Wilde Oszkárt utánozta. Általában nagy sulyt helyezett arra, hogy soványsága, dekadens finomkodása kellő hatásossággal érvényesüljön. Valósággal boldog volt, mikor Rónai Lilit, akit még Párizsból ismert - Lili ott Mlle Lolo néven szerepelt - megpillantotta a Zöld Tigris-mulatóban. Egy pillanat alatt felismerte, hogy milyen remekül egészítheti ki egyéniségét a bizarr, különös nővel. Ha ők ketten egymásmellé ültek, vagy együtt mentek végig az utcán, minden szem szinte hipnotizáltan meredt rájuk.

El kell ismernünk: Rády divatban volt a nők között. Ha megjelent valahol, szinte szemérmetlenül, kihívóan vették keresztüzt alá a nők. Naponta kapott finom, elegáns kis leveleket, meghívókat, vallomásokat, vörös rózsákat, a telefonjába gyakran mondtak be ismeretlen nők izgalomtól elfulladás hangozó gyors és zavart szavakat, találkozókat könyörögve. A társaságban hanyag eleganciával telepedett egy kényelmes karosszékbe és hagyta, hogy az asszonyok megbámulják mint valami egzotikumot, udvaroljanak neki, kört formáljanak körülötte, mialatt a többi férfi dühösen és megbotránkozva arra gondolt, hogy Rádynak ököllel kellene az arcába vágni.

Csodálatos az asszonyi izlés. Szerelmes fantáziáját legszivesebben olyan férfihez viszi, akit valami kegyetlenség, hátborzongtató démoniség jellemez. Emlékeznek még például Paul Wegenerre, a világhírű német színészre, aki először alakított filmen ázsiai kényurakat? Csontos, széles arcán rémületes kegyetlenség ült. Szurós, szürke szeme pillantásától megfagyott az ember vére. Senki nála különben nem tudta érzékelteni a brutális, minden megindulástól és érzéstől mentes hóhért. És ez a Wegener hatszor nősült, mindig gyönyörű lányt vett feleségül és a nők, amerre csak járt, úgy kínálták magukat néki, mint egy hindu istennek, akit embervérrel akarnak megengesztelni. Vagy gondoljunk a másik férfibálványra, Conradt Veidtre. Népszerűségének csúcspontján akkor állt, mikor az egyik filmen vámpir-embert mutatott be. Hosszu, csontos ujjai olyanok voltak, mint a madárkarmok. Sápadt, beesett arcán ezer betegség tükröződött, csupa megbomlott ideg remegett benne a feje bubjától a lába kisujjáig. Félelmetes bűnöktől, füledt titkoktól szennyezett volt. És a hatás? Mikor Budapestre jött, rendőröknek kellett elkergetniük a Royal-szállodai lakását valósággal megostromló nők tömegét. Ilyen ellenállhatatlan hatással volt a lányokra, asszonyokra Rády Egon is. Törékeny, vékony alakja, hideg fölénye, kihívóan fitogtatott blazirtsága, megjátszott romlottsága mint mérgezett virágillat bódította a körötte keringő nőket.

Rády úgy élvezte ezt a tömeghisztériát, mint egy kéjes napfürdőt. És értette módját, hogyan élessze, fokozza. Senkivel nem állt szóba, mindenki előtt mereven elzárkózott, a rajongó leveleket válaszolatlanul hagyta. Csak Lili mellett mutatkozott, mint ahogyan az előkelő félvilági nők divatos agárkutyájukkal emelik ki még jobban alakjuk karcsúságát.

Tavasszal Rády egy magányos budai villába költözött, amely félig lovagvárhoz, félig barokk templomhoz hasonlított. A társaságban fantasztikus hírek keringtek arról, hogy éjjelenként micsoda mulatozások folynak ott. Kokainos és ópiumos orgiákról suttogtak, melyeket állítólag Lili rendez. De semmi bizonyosat nem lehetett tudni. A villa ablakai el voltak függönyözve és a kapun elegáns kis tábla lógott ezzel a felirással: Senkit sem fogadok!

A környékbeli villák lakói megbotránkozva haladtak el Rády lovagvára mellett, néhány fiatal lány vihogva dugta össze a fejét, amint az aranyozott kapurácson át a kertbe nézett, melyben a kertészművészet remekeiként hatalmas pálmák terjesztették szét tropikusan buja leveleiket és egy nagy márványmedence körvonalait lehetett látni, amelybe bronz nimfák langyos vizet csorgattak korsóikból...

Azért a legszigorubb ellenőrzés mellett kétszer is megtörtént, hogy mikor Rády szobájába lépett, a függöny mögül elrejtett, sápadt, remegő kis lány tántorgott elő, aki megesküdt, hogy öngyilkos lesz, ha a mester nem hallgatja meg és nem hajlandó őt szeretni.

Rády először is az inasát szidta le és kidobással fenyegette, azután az ifjú hölgyeket utasította ki könyörtelenül. A lányok bölgve távoztak, de később hancegve mesélték el szenzációs kalandjukat szájtató barátnőiknek, miközben nem felejtették el apróan részletezve leírni, milyen rendkívüli berendezése van a titokzatos lakásnak. A függönyök misztikus kék és vörös selyme eltakarja az ablakokat... a padlót apró selyemvánkosok borítják, a menyezet faragásai mögött titkos világítótestek vannak elhelyezve, melyek a legkülönbözőbb hangulatokat tudják fényszimfóniákban megszólaltatni.

- Gyönyörű! - mondták és csendesen megborzongtak.

És titokban fehérre puderezték magukat és megpróbálták, hogy megáll-e szemükön a monokli?

Egy este tíz óra felé ébredt Rády. Előfordult, hogy délután lefeküdt és késő estig aludt. Akkor megfürdött, szmokingot huzott és Liliért ment, akivel hajnalig járta a különböző mulatókat.

Inasa már mindent bekészített és Rády a fürdőtől felfrissülten, elégedetten huzta magára a vékony selyemharisnyát, a hüs, kellemesen lágy fehér selyeminget, felhuzta a remekbe szabott kabátot, és arany cigarettatárcája után nyult, hogy cigarettára gyújtson.

Abban a pillanatban egészen különös dolog történt...

A szoba kertre nyíló, félig nyitott széles ablaka hirtelen felcsapódott és egy karcsu, szőke lány ugrott a szobába. Olyan biztos és ruganyos mozdulattal ugrott le a meglehetősen magas ablakpárkányról, mint egy gyakorlott sportbajnoknő. Elegáns fehér nyári ruha volt rajta, mintha egyenesen valamelyik zenés-táncos cukrászdából szökött volna fel egy pillanatra, izgatottan és kipirulva a találka édes elképzelésétől.

Rády fel volt háborodva.

- Micsoda tréfa ez? Hogy merészelt a lakásomba törni? - kiáltotta mérgesen.

A lány mosolygott.

- Mondhatom kedves mester - csicseregte édesen - nem tulságosan kedvesen fogadja hölgyvendégeit. Legalább rámnézhetne. Hátha nem is vagyok olyan csunya?

És ebben igaza is volt. Csakugyan nem volt csunya. Sőt! Tipusa volt a modern fiusalaku, kisportolt, fehér fogsorú, édesen szőke, tökéletesen szép lányoknak, amilyenek az amerikai filmekről mosolyognak ránk. De Rády mindezzel nem törődött.

- Izléstelennek és vakmerőnek tartom a tolakodását kisasszony! - mondotta haragosan. - Kérem, hagyja el azonnal lakásomat!

- Mondhatom, nagyon udvariatlan! Soha életemben nem láttam még gorombább embert! - válaszolta a fiatal lány. - Ha ezt tudom, nem olvastam volna a könyveit. Azokban olyan kedves... olyan édes jelzőkkel emlékszik meg a nők csókjáról, szenvedélyéről... Tudja, egy kicsit kíváncsi is voltam magára...

- Ismételten kérem kell...

- Csak ne idegeskedjen. Mondhatom, nagyon kiábrándultam magából... És ha így jól megnézem, tulajdonképpen nem is értem, mit szeretnek magán a nők? Tudja, hogy nagyon ellen-szenves ember?

- Nem érdekel a véleménye...

- Igaza van. Mint férfi, egyáltalában nem érdekel többé. Azt hiszem, nyugodtan rátérhetek jövetelem céljára...

- Figyelmeztetem, hogy sem hajfürtöt, sem autogrammot nem adok!

- Nem is kell.

- Hát mit akar? Talán kokaint koldulni... Azt akarja, hogy felvétessem valamilyen titkos szek-tába, vagy más efféle örültséget, melyeket levelekben szoktak tőlem a hölgyek könyörögni?

- Sokkal kevesebbet és egyszerűbbet akarok. Pénzt!

- Mit beszél?

- Nagyon jól hallotta. Pénzt. Adja ide a pénztárcáját! És ezt az arany cigarettatárcát is!

- Megörült? Kérem, távozzon azonnal!

- Eszembe sincsen. Nem azért törtem be!

- Micsoda tréfa ez?

- Eszemben sincsen tréfálni.

Rády olyan mozdulatot tett, mintha az inasáért akarna csengetni. De ugyanakkor az ismeretlen lány revolvért fogott rá, melyet eddig kis táskájában rejtgetett. A mozdulata olyan határozott, a tekintete olyan hideg és parancsoló volt, hogy Rády önkéntelenül visszahökkent és elképedve, rémülten nézett a lányra.

- Igazán nem tudom, hogy miért van úgy meglepetve! - mondotta a lány. - Elvégre csak azt cselekszem, amit minden nő megtett már a világ teremtése óta: elveszem a férfiak pénzét! A különbség csak az, hogy én mingyárt a tárgyra térek, a többi nő pedig előbb eljátszik egy kis szerelmi komédiát. Mondjuk egy hónap múlva, önként ajánlotta volna fel nekem a pénztárcáját, talán többet is, mint amennyi most benne van... De sajnálom, nekem nincsen türelmem ennyi ideig várni. Ugyanis - ne haragudjon - ön egyáltalában nem érdekel! Nem az én zsánerem, ha szabad magamat így kifejezni! De az izlése egyébként kifogástalan. Például az ujján ez a briliánsgyűrű, művészi munka. Érték egy kicsit az ékszerekhez, az én mesterségemnél meg kell tanulni, különben alaposan becsapnak a továbbadásnál az orgazdák. Így is eleget zsarolnak a gazemberek... Szabad kérnem a gyűrűt? Csak huzza le kérem... egy-kettő! A cigarettatárcájából kiveheti a cigarettákat. Csak a magamét szeretem szívni!

Rády csak dadogni tudott elszörnyedésében. Már egyáltalában nem volt sem fölényes, sem blaziert. Ez a nem várt helyzet teljesen kihozta a sodrából.

- Kérem kisasszony - hebegte - ez lehetetlen... képtelenség... urilány nem viselkedhetik így!

- Bocsánat. Nem vagyok urilány. Betörésből élek. Mondjuk, egy kicsit csinosabb az arcom, kellemes modorom van, jól öltözködöm... Istenem, a férfiak között is akadnak frakkos betörők!

Hát erre a találkozásra valóban nem számított Rády. Teljesen kiesett szokott szerepéből. Alaposabban szemügyre vette a lányt. A haja kifogástalanul ondolált, a körme vörösre lakkozott és manikürözött, száján kis ruzs, az arc izlésesen kozmetikázva, a ruha, cipők kifogástalanul elegánsak és a parfümje minden kétségen felül francia. Chanell: L'amour libre! Szabad szerelem! Célzás a féktelen és gátlás nélküli fiatalságra.

- Tudja, hogy maga nagyon szép és eredeti teremtés? - jegyezte meg mosolyogva.

A lány gúnyosan intett.

- Kérem, ne próbáljon bókolni. Tulságosan viharezett vagyok az ilyesmikkel szemben. Maga hirtelen számadást csinált és kiszámította, milyen jó boltot jelentene, ha néhány hizelgő szóval visszaszerezhetné a pénzét és értéktárgyait.

- Szavamra mondom, nagyon tetszik nekem!

- Ismétlem, ne fáradjon kedves mester! Tisztában vagyok, hogy milyen sok hiszterikát tennének boldoggá ezek a szavak. De nálam nem boldogul velük. Mindenesetre ravasz férfi. Menteni szeretné a menthetőt! Ha már elveszem az értékeit, legalább egy pásztorórát szeretne visszalopni tőlem! Nem, erről szó sem lehet!

Hirtelen ideges mozdulatot tett:

- Nos, mi lesz a gyűrűvel? Nem érek rá társalogni önnel. Vissza kell sietnem bridge-partnereimhez!

- Maga bridgezik?

- Miért nem? Még sohasem hallottam, hogy a bridge csak az erkölcsileg érintetlen polgárok monopoliuma! Hála Istennek, eléggé jól keresek! Megengedhetem magamnak azt a kis fényűzést, hogy kedvemre szórakozzam. Mindig csak a legjobban szituált urakat keresem fel. Olyanokat, akiknek drága szeretőik vannak. Ez kérem a legbiztosabb cégtábla. Akinek például

Rónai Lili a barátnője, annak pénzének is kell lennie. Mert Lili csak a színpadon meztelen, ellenben egyébként annál drágábban és fényűzőbben öltözködik. És az ékszereknek is nagy barátja. Én csak az ilyen luksushölgyeket tartó urakhoz szoktam betömi. És amit a barátnőjük egy-két hónap alatt szed el tőlük, azt kaszírozom én be néhány perc alatt. Maga ezt a pénzt ugyanis nőre akarta költeni. Általában a férfi pénzének egyetlen célja, hogy a nőkhöz vándoroljon.

- Nagyon elmés! Ha megengedi, majd felhasználom valamelyik munkámban. De egy kicsit sok tiszteletdíjat követel ötleteiért...

- Fejezzük be a vitát. Adja ide a gyűrűt!...

- Az ördögbe is! - kiáltotta hirtelen támadt indulattal, majd heves mozdulattal a lány után nyult. De ugyanakkor a lány hátraugrott és a revolver csöve ismét homlokának szegeződött.

- Örült! - kiáltotta a lány. - Azt akarja, hogy valóban lelőjjem? Értse meg, nekem ebből semmiféle bajom nem származhat. Én minden kockázat nélkül löhetem ketté a koponyáját...

Rády elhülve és értelmetlenül bámult támadójára.

- Nem értem? - mormogta teljesen megzavarodva.

- Pedig nagyon egyszerű. Egyszerűen azzal védekeznek, hogy a lakására csábított és erőszakot akart rajtam elkövetni. Önvédelemből használtam a fegyvert. Legyen nyugodt, vannak tanuim, akik azt bizonyítanak, hogy többször láttak már a társaságában. És magának olyan rossz híre van, hogy ezt a mesét, melyet kifogástalan művészettel adnék elő a rendőrségen, mindenki elhinné és a közvélemény egyenesen szentté avatna! Anyák az én példámat tárnák serdülő leányaik elé, hogyan kell megvédeni erényeiket. És mindenki helyesnek és jogosnak találná, hogy agyonlőttem. Nincs az a bíróság, amelyik fel ne mentene!

- És az értéktárgyaim, melyeket magánál találnának?

- Azt mondanám, hogy rám erőltette. Azokkal akart megvásárolni. Erőszakkal tömte a táskámba. Gondoskodnék róla, hogy a táskámon és ruhámon egyaránt nyoma legyen adáz küzdelmünknek, mely a halálos lövést megelőzte.

Rády kerekre nyílt szemmel bámult a lányra.

- Maga a testet öltött ördög! - hördült ki belőle az elképedés.

Reszkető kézzel huzta le a gyűrűt és odalökte tárcája és az aranyszelence mellé. A lány hidegvérűen gyűrte táskájába. Azután egyetlen mozdulattal fent termett az ablakpárkányon.

- Jó éjszakát, kedves mester... a pénzből ötven pengőt az asztalon hagytam. Nem akarom, hogy pénz nélkül maradjon az éjszaka... Ennyiből megvacsorázhat Lilivel!

Rády levegő után kapkodott, válaszolni akart valamit, de rejtélyes látogatója már eltűnt...

*

Rády még fel sem ocsudott megrökönyödéséből, amikor inasa egy idősebb hölgy látogatását jelentette.

Rády dühöngött:

- Senkit sem fogadok. Semmiféle nőt. Sem öreget, sem fiatalt. Megörült az a nő? Késő este tör a lakásomra? Biztosan titkos drámairó. A kéziratát hozta el. Dobd ki. Mérgezd meg...

Rády nem folytathatta izgalmas utasításait, mert tekintete az ajtóra esett és rémülten látta, hogy a küszöbön ott áll a diszkrét eleganciával öltözött, feketeruhás idősebb uriasszony...

- Kérem, miért jött, mit akar tőlem? - dadogta zavartan.

- Azt hiszem, uram, hogy egy kicsit elhamarkodta a dolgot, mikor kidobásra és megmérgezésre ítélte. Ezt a durva tapintatlanságot csakis rendkívüli idegessége mentheti, melyet egyébként teljesen megérték... Az ön helyén mindenki így tombolna és izgulna!

- Tessék? - kérdezte elhűlve Rády, akinek fogalma sem volt, hogy mire céloz rejtélyes látogatója.

A gyászruhás nő jelentős pillantást vetett az inas felé.

- Négy szem között óhajtok beszélni önnel...

Rády feladta a meddő harcot. A nő nyugodt, fölényes viselkedése félelemmel töltötte el. Alig néhány perc előtt szerzett igen kellemetlen tapasztalatokat egy lánnyal kapcsolatban. Még minden idegében ott remegett a zavart rémület és most úgy érezte, hogy a város valamennyi titokzatos nője nála adott találkozót, hogy egy kissé fejbekólintsák. Érezte, hogy legjobb lenne hivatlan látogatóját kiutasítani, de valami dacos kíváncsiság nógatta, hogy nézzen szembe a veszéllyel. Intett az inasának, aki elhagyta a szobát.

A gyászruhás hölgy elégedetten bólintott.

- Most pedig tudja meg uram, hogy engem kizárólag a mester iránti nagy tisztelem és rajongásom hozott ide. Imádom a munkáit. Minden könyve ott áll a könyvespolcomon...

- Csak nem autogrammot akar kérni? - kérdezte megdöbbenve, de magában még rosszabbra gondolt. Ez a nő képes szerelmet vallani!

- Sokkal komolyabb dologról van szó! - válaszolta ünnepélyesen a gyászruhás nő. - Önt nagy veszedelem fenyegeti.

- Miért mondja ezt? - kérdezte Rády megdöbbenve.

- Határozottan tudom! Én ugyanis - bocsánat, még be sem mutatkoztam, Madame Dóra vagyok! A nevemet bizonyára ismeri...

Hogyne! Hogyne! Rádyban egyszerre felrémlett a sok mese, melyet a társaságbeli hölgyektől hallott Madame Dóra jóstudományáról.

- Bocsánat asszonyom, - mondotta kissé engedékenyebben, de egyre növekvő elképedéssel - minek köszönhetem a látogatását?

- Ma délután éppen egyik könyvét olvastam és eszembe jutott, hogy felállítom a horoszkopját. A szükséges életrajzi adatokat megtaláltam a lexikonban. Uram, a horoszkopja kétségbeejtő. Kötelességemnek tartottam, hogy iderohanjak és a legkomolyabban figyelmeztessem: óvakodjon egy szőke nőtől! Nagy anyagi veszteség fogja miatta érni!

Rády keserűen felkacagott.

- Köszönöm a szives figyelmeztetést. De egy kicsit megkésett vele. Az a szőke bestia már el is vitte a pénzemet.

Mme Dóra diadalmasan mosolygott.

- Tudtam! Az én horoszkopom sohasem csal! De nincs baj! Minden jóra fordul.

Rády most már határozottan érdeklődni kezdett.

- És ha szabad kérdeznem, mi lesz a happy end?

Mme Dóra egy gondosan összehajtogatott papírlapot vett elő táskájából, melyre mindenféle misztikus számjegy és csillagkép volt rajzolva.

- Ön szerelmes a szőke nőbe!

- Ugyan kérem! Hiszen nem is ismerem!

- Sok szenvedés és küzdelem után azonban meg fog szabadulni tőle!

Rády méregbe gurult.

- Kedves Madame, ennek semmi értelme sincsen. Én sohasem akartam önagságától megszabadulni. Annál kevésbé, mert nem is volt viszonyunk. E pillanatban nem én menekülök előle, hanem ő menekül tőlem. És ezt jól is teszi, mert szavamra, rendőrkézre juttatnám!

Madame Dóra a horoszkópot nézte.

- Téved uram! Még nem végzett vele. Mint tudja, megérző médium vagyok és megjósolom: most indul a harc!

A telefon hirtelen csengetett.

Rády elhalványodott, mikor megismerte a felhívó hangját.

- Kedves mester - csicseregte a bájos női hang - csak meg akartam nyugtatni, hogy semmi bajom nem történt, épen és sértetlenül érkeztem a kártyaklubomba, ahol a magától szerzett pénz hallatlan szerencsét hozott...

- Ezért hívott fel? Gunyolni akar?

- Nem, hanem elfelejtettem távozásom előtt diszkrécióját kérni. Ugyanis szeliden figyelmeztetni akarom, hogy amennyiben a véletlen bárhol újra összehozna bennünket és fel merészelne ismerni, úgy olyan bosszút állok, melyet soha többé nem fog kiheverni! A dieu monsieur!

Rádyt a guta környékezte. Megfordult, hogy Madame Dórával közölje a meglepő beszélgetést.

De Mme Dóra már nem volt a szobában.

*

Rády soha életében nem volt még idegesebb, mint ezen az estén. Lili, aki nagy emberismerő volt, éjfél után egy órakor azt mondta a Zöld Tigris páholyában:

- Fiam, tulságosan kiállhatatlan vagy. Ha unsz, mondd meg őszintén. Szakithatunk!...

Rády ijedten tiltakozott.

- De kedves... erről szó sincsen. Egy regényen gondolkozom és ez gyötör a végletekig!

- Jó! Hát ne beszéljünk!

Lili hátradőlt, hosszú aranyszípkába dugott egy illatos egyiptomit és azt szivta. Érezte, hogy Rády közben nyugtalanul kémlelgeti.

- Mondd fiam - szólalt meg végre - tulajdonképpen kivel hasonlítatsz te engem össze? Ne beszélj. Ne hazudj. Néked egy lány került az utadba és most azzal hasonlítatsz össze titokban. Azt vizsgálod, hogy melyikünk különb? Én, vagy az a másik? Eltaláltam?

- Ugyan! Mi jut eszedbe?

- Akkor pletykáltak rólam. Szidtak előttem. El akarták venni a kedvedet. Kellemetlenséged volt. Nézd, kérlek, én nem szeretem ezt a füledt és titokzatos atmoszférát. Engem ne gyötörj. Nékem ne add a martírt. Velem ne légy udvarias. Szakítsunk!...

Rádyban felforrt a méreg. Nem csoda. Férfiasságát még sohasem szégyenítették meg ennyire. Néhány óra előtt a betörő kisasszony nyilatkozott róla fölényes gunnyal, most pedig a barátnője kínálgatja a szakítást olyan könnyedséggel, mintha direkt gyönyörűséget jelentene számára viszonyuk felbontása.

Egy szót sem szólt, csak felállt és elindult a kijárat felé. Lili megdöbbenve nézett utána. Nem hitte, nem merte hinni, hogy Rády csakugyan távozik. Mert ennél durvább és kegyetlenebb sértést el sem képzelhetett. Hogy őt otthagyják a mulató kellős közepén legalább száz ember szeme láttára, akik valamennyien ismerik. Az összes táncosnők, a parkettáncosok és törzs-vendégek mind látták és figyelték ezt a jelenetet. Két perc múlva már az egész városban szétviszik a hirt, hogy Rády szakított vele. Összevesztek, az asztalnál hagyta őt...

Lili egy pillanatig arra gondolt, hogy Rády után rohan és a ruhatárban inzultálja. Az ilyesmi általában igen gyakori kezd lenni Budapesten. Hogy az elhagyott művésznő megveri hűtlen barátját. A lapok habzsolják az efféle pikantériákat és a törzsasztalok mellett kárörömmel mesélik az eset részleteit.

De a másik pillanatban megváltoztatta elhatározását. Nem, ne mondhassa senki, hogy őt lecsusztatták. Magához intette a pincért és egy telefonszámot sugott halkan.

- Mondja meg az illetőnek, hogy itt vagyok és várom!

Tudta, hogy Fedor, a gondnokság alá helyezett gróf boldogan rohan vissza első szavára. Egyébként is úgy hallatszott, hogy a család, mióta Lili Rádyhoz szegődött, megengesztelődött Fodorral szemben, aki megint tele van pénzzel.

*

Rády a klubba vitette magát.

Régen volt ilyen rossz hangulatban. Az egész világot utálta és céltalannak érezte. E pillanatban semminek sem tudott volna örülni. Utálattal gondolt irodalmi sikereire, a nőkre, mindent ostobának és értelmetlennek érzett. Olyan tökéletes csömöre volt az élettől, hogy legszive-
sebben a bőréből ugrott volna ki és legjobban saját magát gyűlölte.

Mindenre haragudott, ami csak eddig történt, mert ezeknek okozati összefüggése csucsosodott ki végül is a mai est bizarr történeteiben. Csak így kerülhetett egyszerre két olyan nő az utjába, mint amilyen a betörő lány volt és Lili, a szivtelen, cinikus, romlott kis bestia!

Rády most önmagát vizsgálta és majdnem kétségbeesetten állapította meg, hogy véle a legnagyobb igazságtalanság történt. Igen, ebben a meghitt magányban, mikor csak saját magával folytat beszélgetést, bevallhatja, hogy egyáltalában nem az a szivtelen, blazirt, közönyös fiú, mint amilyennek megjátsza magát. Ellenkezőleg! Kevés író kollégája érzelmesebb nála és sóvárogja annyira a szerelmet, mint ő. Ugy hisz a nőkben, úgy vágyódik utánuk, mint egy kamasz diák. Az igazság, hogy rendkívül szerette Lilit és Lili sértően fölényes hangja a lelke mélyéig megbántotta. És e pillanatban elképzelni sem tudta, hogy milyen lesz Lili nélkül az élete? Új nőekkel kezdeni? Ah, ez a legszörnyűbb. Végigvergődni egy sereg kinos, idegesítő kalandon, elszenvedni rengeteg együgyűséget, melyek úgy érintik az embert, mintha ököllel csapnának az arcába, lenyelni a bosszúságot, azon gondolkozni, hogyan lehetne az előtte ülő női szörnyeteget egy kanál vízbe fojtani, hogyan lehetne elmenekülni a könnyeitől, rettentő fecsegéseitől, émelygő szentimentalizmusától, izléstelen szemérmertlenségétől... ah, mindezt tulságosan ismerte s elég volt belőlük! Mindig csak Lilihez vágyódna vissza, akinek romlottságában mégis művészet volt, akinek rendkívüli műveltsége, nagyvilági modora, Párizs és London kulturájától átítatott lényé elbájolta, izgatta és lenyűgözte.

És persze, az a másik leány, aki betört hozzá, még jobban izgatta.

Igyekezett pontosan visszaemlékezni rá. Annyi bizonyos, hogy egyik fajta nőhöz sem lehetett hasonlítani. Megmagyarázhatatlan volt. Mintha csupa ellentétből rakták volna össze. Ugy mosolygott, olyan csiszoltan mozgott és olyan okosan beszélt, mint egy társasági hölgy. És erre vallott izléses ruhája, melyet azzal a természetességgel és biztonsággal hordott, melyet

nem lehet megtanulni, mert születni kell rá. Viszont a szemében, mozdulatainak ijesztő határozottságában benne volt a kalandornő minden elszánt vakmerősége. Egy társaságbeli leány, aki titokban betörni jár! Hamisítatlan amerikai rémregény. Akárhogyan áll is a dolog, érdekes leány volt. Van benne stílus!

De az ördög vigye el ezeket az érdekes és az író képzelő erejét izgató leányokat, ha éppen ezek nem érzik meg, hogy ő az a kivételes és kiváltságos férfi, akihez csatlakozniok kell. Egyetlen este mind a két nővel szemben ő került félszeg és lecsusztatott helyzetbe.

Nagyon nevetségesnek találta, hogy őt tartják a legelkényeztetettebb írónak, róla álmodoznak a nők, őt irigyltik a férfiak és a valóság az, hogy most senkije sincsen és tombolni tudna tehetetlen mérgében.

Ugy kiábrándult, annyira felzaklatták az események, hogy most önmaga elől menekült. Szégyelte magát. Mindazt, ami eddig történt vele és melynek befejezése szerelmi bukása volt.

Új hangot akart hallani, más környezetet kívánt meg hirtelen. Ezért ment gyors elhatározással a klubba, ahol csak férfiak voltak és ahol már két esztendeje nem járt. Így akart visszarohanni életének valamelyik régebbi állomásához, hogy onnan előlről kezdjen mindent és kihagyja azt a sok nyugtalanító, bántó, erjedt szagot árasztó emléket, melyekkel tele volt ez a két esztendő.

A klubban nagy szenzációt keltett megjelenése. Örvendező felkiáltások üdvözölték és Rády igyekezett tulzottan kedves lenni mindenkire. Ugy érezte, hogy ez a kedvesség olyan bocsánatkérésféle, bejelentése annak, hogy a régi szívélyes viszonyt akarja felujítani.

Husz perc múlva már ott ült a játékszámban, Az arca felderült. Elégedetten állapította meg, hogy ez a legjobb szanatórium.

Később Horváth műépítő, régi barátja lépett hozzá. Horváth jelentette a klubban a súlyos kapitalizmust. Őt hatalmas bérpalotája és villája volt, ő járt a legszebb nyolchengeres autón. Horváth az irodalom és művészet barátjának vallotta magát, ami abban állt, hogy elfogadta színész és író ismerőseinek társaságát, akiknek révén igen csinos nőkkel ismerkedett meg és akik elmés ötleteikkel gondoskodtak mulattatásáról. Ezzel szemben Horváth fizette a közös vacsorák számláit és néha hajlandó volt apró kölcsönökre is. Mécénás valamikor tucatszámra ajándékozta a költőknek a Róma legszebb helyén épült villákat. Horváth, a modern Mécénás, a villákat józan nyárspolgároknak építette fel pénzért és a költőknek legfeljebb egy nagy menüt vagy körített bélszint fizetett. Horváth igen büszke volt arra, hogy a művészvilág legkitűnőbb neveihez dörgölődzhetett és megfelelő alkalommal sohasem felejtette el megjegyezni, hogy milyen intim baráti kapocs fűzi a divatos vigjátékiróhoz, zeneszerzőhöz vagy primadonnához. Pompás fenegyereknek tartotta magát, meg volt győződve, hogy ellenállhatatlanul elmés és ha kedve volna, remek dolgokat tudna írni. De hát ez nem komoly embernek való foglalkozás. A komoly ember spekulál és házakat épít és legfeljebb szabad idejében véteti körül magát bohémekkel. Délután hattól hajnalig. Ilyenkor Horváth Arisztid nagy pénzben kártyázott vagy vidáman csalta feleségét, aki egyébként ugyanebben az időben valamelyik bridgeszalónban fogadta udvarlóit. A szezon folyamán két-három estélyt rendezett, melyeken folyt a pezsgő, az asztalra a legdrágább fogások kerültek, felvonultak Budapest legelegánsabb toalettjei és legnagyobb briliánsai, az asszonyok kölcsönösen pukkanstották egymást, minden kis csoport a másíkról sutogott el gyorsan izgalmas kis pletykákat és mindez belekerült néhány ezer pengőbe, amelyet az élelmes és hallatlan szerencsével operáló házigazda még az éjszaka folyamán visszanyert kártyán a vendégeitől.

Rádyra indián csatakiáltással csapott le.

- Halló öreg fiu! No csakhogylátható vagy. Az asszonyok fel vannak háborodva, amiért nem mutatkozol. De holnap okvetlenül feltálallak nekik. Egy kis cécó lesz nálam. Ott lesznek

összes hódolóid! Mondhatom, Maca már nem hagy élni, annyira reklamál. Halálosan szerelmes beléd. És nekem tesz szemrehányást, amiért nem keritlek elő. Na, képzelem, milyen öröm lesz hölgyeink között! Remélem eljössz?

- Elmegyek!

A meghívás valóban a legjobb időben érkezett. Legalább huszonnégy órára meg volt oldva Rády legégetőbb problémája, hogy mivel csapja agyon az estét és az éjszakát?

*

Rády nem csalódott várakozásában. A Horváth-villában táblás ház volt. A nők, akiket már néhány hónap óta nem látott, néhány kilóval ismét soványabbak lettek, kicserélték udvarlóikat és az embernek a legnagyobb óvatossággal kellett nyilatkoznia, nehogy tapintatlanságot kövessen el. Rády szerencsére Imrei szerkesztő mellé került, aki hamarosan és pontosan felvilágosította a legfontosabb változásokról; megmondta, hogy kik váltak el, melyik ur melyik hölgyhöz tartozik, kik a nyílt és kik a titkos szeretőik.

Éjjel tizenegykor még a vendégek fele sem volt együtt. Ez speciális budapesti szokás. A tíz órára meghívott vendégek körülbelül éjfélután félegykor verődnek össze.

Hideg buffet volt, ami abban állt, hogy a bárrá átalakított hatalmas teremben tengeri rákokkal, osztrigákkal, hideg süttekkel, egzotikus gyümölcsökkel és fagyaltokkal, fantasztikus italokkal roskadásig telerakott asztalok mellett, kifogástalanul öltözött, bérbevett pincérek várták szolgálatra készen, hogy ki, mit parancsol?

Éjfélután a kabarék művészei kezdtek szállingózni. Horváth sohasem felejtette el, hogyan kell megszolgáltatni potya vacsoráit. A színészek mulatságos párjeleneteket, kuplékat adtak elő, énekeltek és paródiákkal szórakoztatták a vendégeket és közben kinosan gondoltak arra, hogy legalább hat pengő borraivalót kell majd kiosztaniok a személyzet között. A primadonnát, aki kétezerpengős párisi modell ruhájában érkezett és úgy ki volt készítve a kozmetika minden remekével, hogy a többi nő elsápadt irigységében, a férfiak elképesztően ostoba bókokkal fogadták. A művésznő mindezt nyájas mosollyal fogadta, de oda se figyelt, őt csak Gedeon bankár érdekelte, mert elhatározta, hogy még az este folyamán intimebb barátságot létesít vele.

Rády nagyszerűen érezte magát. A nők szinte agresszíven viselkedtek vele szemben, pikáns vicceket meséltek neki, elképesztően vakmerő és szemérmetlen szavakkal beszéltek igen intim dolgokról, mert meg voltak győződve, hogy egy dekadens író csak ilyesmikkel lehet szórakozhatni.

Félegykor: bocsássatok meg, hogy egy kicsit megkéstünk, de le kellett ráznunk egy kötelező születésnap vacsorát! - felkiáltással, újabb kis csoport érkezett. Egy kövér, magas férfi, akinek olyan gyűrött volt a szmokingja, mint azoké a pincéreké, akikről sohasem kerül le ez a ruhadarab. Azután egy hölgy, aki mesterségesen volt lesoványítva és arca a szivárvány minden színére volt kifestve. Viszont ékszereit bátran ki lehetett volna tenni a legelőkelőbb vaciutcai ékszerész kirakatába szenzációnak. Hatsoros borsónagyságu gyöngykolliert viselt a nyakában, ezalatt briliáns brosst, az ujjain szikráztak a gyűrűk és a ruhája olyan tulzatosan elegáns volt, hogy azon már mosolyogni kellett. E férfi és hölgy között egy rózsaszínű nyári felhő lebegett, valami karcsu, légiesen finom teremtés, olyan valószínűtlenül szép és elegáns jelenség, hogy az ember körülnézett: ki varázsolhatta ide, ebbe a lármás, tulságosan érzéki, ételektől kipirult arcú társaságba?

Rády csak akkor vette észre, amikor a kék szalónban hirtelen szemben találta magát vele.

Akkor azonban megtántorodott, nem hitt a szemének, úgy elvesztette a lélekjelenlétét, olyan zavart, elképedt lett, hogy a leány megdöbbenve és kérdően nézett rá.

A házigazda, aki ebből semmit sem vett észre, már hadarta a bemutatkozó frázist:

- Rády Egon!... Remélem, Klárka örül, hogy megismerhette a híres író?

És mint aki jól végezte a dolgát, már ment is tovább.

Rády most már kissé összeszedte magát. De érezte, hogy sápadt és remeg a hangja, amint halkán sugja:

- Ne tagadja... nem lehet kétség... maga az!

Klári megdöbbenve nézett a feldult arcú íróra.

- Nem értem! Miről beszél?

Rády szinte szenvedélyes mozdulatot tett.

- Ne komédiázzon! Sokkal alaposabban néztem meg magát, semhogy már két nap után elfelejthettem volna. Maga tört be hozzám tegnapelőtt éjszaka...

A leány ijedten hátrált.

- Micsoda tréfa ez? Kérem hagyjon el, különben kénytelen lennék védelmet kérni.

Rády belátta, hogy tulságosan ostoba volt. Hiszen az csak természetes, hogy Klári nem fogja első szavára beismerni bűnösségét.

- Bocsásson meg kisasszony - mormogta. - Lehet hogy tévedek, de ez nem valószínű. Hozzám - ismétlem - tegnapelőtt éjszaka betört egy leány. Egészen komoly betörő volt. Revolverrel kényszerített értékeim átadására. És én abba a leányba beleszerettem. Azóta egy pillanatom sincsen, hogy ne gondolnék rá. És most, amikor elélem lépett, olyan boldog voltam, hogy a szívem majdnem kiugrott a helyéről. Könyörgöm, ne tagadja, ugye maga volt?

- Nem tudom, micsoda fantasztikus meséket talál ki és milyen különös módon szokta ostromolni a nőket. De sajnálom, nem tehetem meg önnek azt a szivességet, hogy magamra vállaljak egy betörést, melyhez semmi közöm sincsen. Én éjszakánként legfeljebb a szüleim társaságában szoktam járni.

Rády gyötrődve, lelke mélyéig megrendülve nézett Klárra.

- De nem! - kiáltotta - ez teljesen lehetetlen. Nincsen két ilyen hasonlatosság a világon.

Szenvedélyes mozdulattal egészen a leány mellé lépett:

- Elég volt ebből a játékból. Nem bánom... ha kívánja, legyen botrány. Ha tovább is tagad, akkor én itt a terem közepén kikiáltom, hogy maga tolvaj, betörni jár...

A leány hidegen, ellenségesen nézett Rádya.

- Ha ezt megteszi, úgy két perccel utóbb kényszerzubbonyban fogják az örültek házába vinni. Bajosan fog akadni valaki, aki elhiszi, hogy Ternay Károly báró nagyiparos leánya betörő!

Rády belátta, hogy ez igaz.

Megtörölte verejtékező homlokát.

- Lehet, hogy megőrültem - mondotta -, de bocsásson meg. Ez a megdöbbenő hasonlatosság csakugyan megzavart. Szeretném, ha elfelejtené ezt a kellemetlen epizódot és elfogadná a barátságomat.

Klári tagadást intett.

- Sajnálom, de ez most már lehetetlen. Sokkal tapintatlanabb volt, semhogy ezt elfelejthessem...

- Értse meg, ez a tapintatlanság a legnagyobb hódolat volt. A legőszintebben fellángolt szenvedély. Az ilyen látszólagos durvaságban néha sokkal több hódolat van, mint a legmézesebb szavakban.

- Lehet, de én nem vagyok lélekbuvár, nem tudom és nem is akarom sértő viselkedésének okát boncolgatni. Egyszerűen levonom a konzekvenciákat és elbucsuzunk egymástól!

- Menekül előlem?

Klári gunyosan mosolygott.

- Tulbecsüli a személyét! Én senkitől sem menekülök! Csak nem vagyok meghatva attól, ha sértegetnek, még akkor sem, ha Rády Egon követi el ezt a neveletlenséget! Jó éjszakát!

És e szavakkal hátat fordított és faképnél hagyta a megrökönyödött író.

Rády a buffethez rohant és megivott két pohárka konyakot. Azután még két pohár brandit. Utána két pohár cointeraut. És végig itta valamennyi márkát. A gyomra émelygett, a feje kóválygott, de ettől nem lett okosabb. Ordítani szeretett volna dühében.

Bucu nélkül rohant el és olyan különösen viselkedett, hogy a vendégek megbotráncozva néztek utána és azt mondták: részeg!

A házigazda nevetett és megjegyezte: a zseninek mindent szabad! Lehet, hogy szülési fájdalmak lepték meg. Hazamegy és megír egy szindarabot!

Rádynak azonban eszében sem volt írni. Majdnem szétvetette a düh. E pillanatban meg tudta volna fojtani Klárit. Hogyne! Holt bizonyos volt abban, hogy Klári a betörő. És milyen vakmerő hidegvérrel tagadta le. Ez a leány két napon belül másodszor teszi nevetségessé, másodszor állítja falhoz és csinálja belőle a világ legnevetségesebb, legszánalmasabb figuráját. Ezt nem lehet tűrni! Ezt meg kell torolni!

Arra gondolt, hogy a rendőrségre megy és feljelenti. De hát ez nagyon kényes dolog. Pest legismertebb iparos mágnásához nem állithatnak be a detektivek azzal, hogy házkutatást rendeznek ellopott cigarettatárcák miatt. Egészen bizonyos, hogy ott is azt mondanák rá, hogy örült! De hát mit tegyen? Ha nem kap elégtételt, akkor valóban beleőrül a dologba. Ha másképpen nem megy, ő maga fogja Klárit leleplezni. E perctől kezdve halálos ellenségének tekinti és egyetlen célja van: kipellengérezni, rendőrkézre juttatni az elszánt kis kalandornőt!

Most már sajnálta, hogy szakított Lilivel. Lili vakmerő és fantáziás ötletei bizonyára elterelték volna kellemetlen gondolatait. Az ördögbe is, vannak percek, mikor az ember az egész földgömböt kirugná a lába alól, mindent utál, felrepülne a sztratoszférába, vagy fejest ugrana a tengerbe és addig tartaná fejét a hűs hullámok alatt, amíg fuldokolni nem kezdene, magányos szigeten szeretne felébredni, kiradirozni mindent az életéből és mozdulatlanul belebámulni a levegőbe.

*

Délelőtt tizenegy órakor neuraszténiásan feküdt ágyában és nem volt kedve felkelni. Nem volt határozott programja, még mindig nem talált megoldást. Az inasa végül gyanusnak találta, hogy nem csönget a reggeliért és csendesen benyitott. Mikor látta, hogy Rády ébren fekszik, egy levelet nyújtott át: - Egy boy hozta! - jegyezte meg.

Rády érdektelenül nyult utána. Bizonyára a kéziratot sürgeti valamelyik kiadó, vagy szerkesztő. Ami azt illeti, valóban, írni is kellene már valamit. De olyan idegállapotban van, hogy erre gondolni sem lehet. Legjobb lesz, néhány hétre elutazni valamelyik csendes kis fürdőhelyre...

Közben szeme már rátévedt a gépirásos sorokra.

... Ha viszont akar látni, úgy jelenjen meg ma este 11 órakor a Szirom- és Gát-utca sarkán. Egy nagybajuszu ember fogja megszólítani, akinek vörös szegfü lesz a gomblyukában. Kövesse nyugodtan. Figyelmeztetem, nehogy eszébe jusson bárkit magával hozni, vagy a detektiveket értesíteni! Ez esetben nem kezeskedem életéért és persze nem fog soha többé látni! A betörőkisasszony..

Ettől a levéltől egyszerre nagyon fürge lett Rády. Izgatottságában slágereket kezdett fütyülni, a fürdőkádba ugrott és utána tiz percig tornászott, amire esztendőik óta nem volt példa. De most egyszerre nagyon erős, ruganyos akart lenni. Azután előhalászta íróasztalából a revolverét, gondosan megtisztogatta és a zsebébe sülyesztette. Együttal elhatározta, hogy értesíti a rendőrséget. Ugy döntött, hogy valamelyik nyilvános telefonállomásról a főkapitányságra telefonál, ahonnan egy detektív kiküldését kéri. Személyesen nem mert a kapitányságra menni. Hátha figyelteti a betörőnő. De éppen, amikor el akart indulni, egy ur látogatását jelentette az inasa.

- Kádár Győző ur óhajt a nagyságos urral beszélni!

Rády bosszusan tiltakozni akart, de az idegen nem is várta meg az engedélyt és belépett a szobába.

- Bocsánatot kérek - mondotta - rendkívül fontos magánügyben kell a mesterrel beszélnem. Kádár detektív vagyok!

Rády meglepetten intett, hogy foglaljon helyet és intett inasának, hogy távozzon. Kissé kinosan érezte magát. Meg volt győződve, hogy bizonyára Lili miatt akarják kihallgatni. Ez a tulságosan egzotikus nő állandóan központjában állt a botránykrónikáknak. Lehet, hogy egy kis kokaincsempészséért keresik és most őt is ki akarják tanuképpen hallgatni. Kissé fanyarul mosolygott és mindjárt meg akarta előzni a kellemetlen kérdezősködést.

- Kérem... amennyiben talán Rónai kisasszonyról lenne szó, előrebozsátom, hogy nekem már semmi közöm nincsen az illető hölgyhöz...

Kádár a fejét rázta.

- Nem uram, más ügyben nyomozok... Legyen szives és mondja meg egészen őszintén, nem volt önnek a napokban egy nagyon kellemetlen kalandja?

- Nem értem? Mire gondol?

- Világosabban fogok beszélni. Nem tört be önhöz néhány nap előtt egy fiatal, elegáns, szőke, fiatal leány?

Rády majdnem leesett a székéről meglepetésében.

- Honnan tudja? - kiáltotta meglepetten.

- Több feljelentés érkezett a rendőrségre, melyek folytán állandóan figyelünk egy ifju, nagyon előkelő társaságbeli hölgyet. Még nincsenek döntő adataink. Két nap előtt megfigyelőink azt jelentették, hogy az ön villájából látták távozni... Igaz ez?

- Igaz!

- És mit vitt el?

- Kérem hagyjuk ezt... Szóra sem érdemes... csekélységek...

Rády maga sem tudta, hogy mi történt vele. Az előbb még a rendőrségre akart rohanni és most védeni akarja Klárit. A detektív azonban nem tágitott.

- Bocsánat, feltétlenül szükségünk van az adatokra. Ha meglepetésszerűen házkutatást rendezünk, tudnunk kell az egyes értéktárgyak eredetét. Mit vitt el öntől?

- Egy arany cigarettatárcát... illetve talán nem is vitte el... egy kicsit önszántamból ajándékoztam neki. Mulattatott a dolog... nagyon eredetinek találtam az ötletet...

A detektív rosszaló tekintettel nézett Rádyra.

- Ne vegye rossz néven uram, de a dolgot mégsem lehet ilyen kedélyesen kezelni. És hogy őszinte legyek, igen helytelenül tette, hogy eddig nem tett feljelentést...

- Azt hittem, ugysem adnának hitelt... kinevetnének, ha ilyen különös és regényes rablóromantikát mesélnék el...

- Hát most már ugyis mindegy. Önagysága körül már meglehetősen szorul a hurok és remélem, még e héten rendőrkézen lesz. Hallott egyébként róla a betörés óta? Vagy nem látta véletlenül valahol?

- Nem, semmitsem tudok!

Olyan hevesen mondta ezt, hogy a detektív felfigyelt és különös, gyanakodó tekintettel mérte végig. Rády érezte, hogy elpirul, de szerencsére a detektív nem faggatta tovább. Felállt és elköszönt. Rády csak most vette észre, hogy a gépirásos levél az asztalon fekszik. A verejték lepte ki homlokát arra a gondolatra, hogy a detektív esetleg észrevehette volna. Szép kis dolog! Még bünpártolásért neki lesz előbb-utóbb kellemetlensége!

Mikor Kádár elment, kissé megnyugodott és rendezni próbálta gondolatait. Mi történt? Miért vette védelembe Klárit? Megdöbbenve állapította meg, hogy erre egyetlen válasz van: tetszik neki, érdekli, sőt talán ennél is több...

Rády nagyon boldogtalannak érezte magát. Mintha valami csuf ingoványba tévedt volna, ahonnan nincsen menekülés. Először egy kokainista, teljesen degenerált idegzetű táncosnőbe volt szerelmes, most pedig egy betörő nő korbácsolta fel férfiúi szenvedélyét. Hová vezet ez? Nem lehet kétséges: elzúllik, tönkreteszi hírnevét, munkaerejét...

Fel és alá járt, a megoldáson törte a fejét és elhatározta, hogy valamelyik szigorú szanatóriumba vonul. Előbb azonban...

Igen, előbb még sürgős dolga van. Ma este. Megmenti Klárit. Megmondja neki, hogy fedezték, meneküljön...

Ez a nap a legkinosabb szorongások közepette telt el. Nem volt étvágya, nem olvasott ujságot. Kétségbeejtette az idő lassu múlása. Hogy agyonüsse valahogyan az időt, bement egy moziba. Detektívdramát játszottak. Rády nem bírta tovább egy félóránál. Dühös volt, hogy ostoba és naiv kitalált történeteket pergetnek a vásznon, mikor ő egy sokkal érdekesebb és izgalmasabb valódi drámának áll a központjában.

Hirtelen különös ötlete támadt. Megnézte a telefonkönyvben Ternay báró címét, autóba ült és odahajtatott.

A palota előtt leszállt, elküldte a taxit és sokáig fel és alá sétált az utcán. Minden kapumélyedésbe benézett. Minden járókelőt alaposan szemügyre vett. Arra volt kíváncsi, hogy nem figyelik-e a palotát máris detektívek? Meg volt győződve, hogy Kádár, vagy valamelyik embere lesben áll. Gyanusnak találta az utcaseprőt, a kövező munkásokat. Hátha csak álöltözetű rendőrök?

Félkilenckor remek autó kanyarodott be az Andrássy-ut felől. Rádynak éppen csak annyi ideje volt, hogy egy fa mögé ugorjon. Az autó a palota előtt megállt és Rády látta, hogy abból Klári száll ki édesanyjával. Olyan kedves, idilli kép volt, amint a cukrászsütemények jellegzetes

fehér papircsomagját lógatták kezükben és a kis japán pincsit tessékelték előre, hogy róluk lehetett volna a nyárspolgári béke és kapitalista jólét szobrát megmintázni. És ez a leány néhány óra múlva valami lehetetlen józsefvárosi betörötanyán lesz...

Rády fel és alá sétált az utcán és arra gondolt, hogy mennyivel könnyebb megoldani a kényes helyzeteket drámában vagy regényben, mint az életben. Valamit tenni kellene! Bátor és eredeti lépést, amelynek ő a kezdeményezője. Nevetséges, hogy a leány ráncigálja és irányítsa, mint valami bábút.

És hirtelen elhatározással becsöngetett a palotába.

Csak mikor már a hallban állt és az inas megkérdezte, hogy kit jelentsen be, kapott észbe. Hiszen sejtelve sem volt, hogy tulajdonképpen mi célja van látogatásának?

Gépiesen átadta névjegyet és azt mondta:

- Klári kisasszonnyal szeretnék beszélni!

Az inas néhány pillanat múlva visszatért és a hallból nyíló egyik kis szalónba invitálta:

- Parancsoljon! A kisasszony azonnal jön!

Rádynak olyan lámpaláza volt, hogy a szíve szinte a torkáig dobolt. Ezen viszont nagyon bosszankodott. Micsoda képtelenség, hogy így fél egy fiatal leánytól? Ez már csakugyan az idegesség tetőfoka. Feltétlenül szanatóriumba vonul...

Klári belépett. Még nem öltözött át. Abban az utcai ruhában volt, melyben az imént az autóból kiszállt.

Megállt néhány lépésnyire Rádytól és csodálkozva nézett rá.

- Minek köszönhetem a látogatását? - kérdezte.

- Bocsásson meg kisasszony - mondotta kényszeredetten Rády és a hangja nagyon bizonytalanul remegett - nagy jól tudom, hogy este kilenckor nem szokás látogatóba jönni. Én már a délután folyamán is kerestem, de nem volt idehaza...

Ez ugyan nem volt igaz, de ama hazugságok közé tartozott, melyeket kockáztatás nélkül lehet megreszkírozni. Elvégre, aki most jött haza, az csakugyan nem lehetett előzőleg otthon.

- Azért jöttem, - folytatta Rády - mert bocsánatot akarok kérni. Tegnap este megsértettem önt. Összetévesztettem valakivel. Belátom, örültség volt. Szolgáljon mentségemre, hogy tulságosan ideges és szerelmes voltam... Beleszerettem egy leányba, akit nem tudok viszontlátni és mikor tegnap találkoztunk, a kétségbeesett és már reményét vesztett ember önámításával és erőszakosságával akartam elhíttetni magammal, hogy maga az, akit keresek!

Klári mosolygott.

- Egy pillanatig sem haragudtam komolyan magára. Bevallom, nem igen értettem, hogy micsoda különös tréfát űz velem, de végre is maga olyan nagy író és olyan kivételes ember, akit mi egyszerű, szürke emberek sokszor nem érthetünk meg és akinek sokkal több szabad, mint másnak. Szóval... kibékülünk!

- Én többet szeretnék, mint egyszerű kibékülést...

Klári nyugtalan mozdulatot tett, mint aki el akarja hallgattatni Rádyt, de ez már lehetetlen volt.

- Én azért jöttem, hogy feleségül kérjem!

Megdöbbszent csend támadt. Mind a ketten leirhatatlan zavarban voltak.

- Ön tréfál... ez lehetetlen! - dadogta végül Klári, aki láthatóan fel volt indulva. - Bármennyire is különcök a zsenik, ez így mégis csak képtelenség. Tegnap találkoztunk először, összevesztünk, megsértett és ma idejön és megkéri a kezemet!

- És holnapután diszpenzációval már meg is kötjük a házasságot. Azután nyomban repülőgépre szállunk és eltűnünk. Egy kerek esztendeig nem akarok Pesten mutatkozni...

- Annyira el akar rejteni? - nevetett Klári.

Volt ebben a nevetésben valami érthetetlen, rejtett guny, amely egyszerre újra felviharozta Rády indulatját.

- Hát igen... el akarom rejteni, mindenki felől, maga könnyelmű, édes gyönyörű teremtés!... Elég volt a játékból. Éreznie kell, hogy most komolyan beszélek. Magát figyelik, keresik... hajszálon mulik a leleplezése. Hallgasson rám. Esküszöm, hogy soha többé nem fogom érinteni életének ezt a titkát. Eltemetem, elfelejtjük mind a ketten. De most itt van az utolsó pillanat, amikor még visszavonulhat... Ma délután detektív kereste... A lakásomon volt. Mindent tudnak... el akarják fogni.

Klári keresztbe vetette térdét, összeszorította ajkát, hagyta, hogy a férfi őriöngése kiforrósodjon, mint a vulkán tüze. Akkor dacosan felemelte a fejét és élesen Rády szemébe nézett.

- Senkitől sem félek és senkitől sem kérek segítséget...

- Bevallja? Nem tagadja, hogy mégis maga volt?

Klári vállat vont.

- Talán igen? Talán nem! Ugy látom, szórakoztatja ez a játék. Mindenáron rejtélyes, különös nőt akar belőlem varázsolni.

- Nem a bűn izgat, nem a kétféle lény. Szeretem!... Ezt az érzést nem lehet boncolni. Meg akarom menteni...

- Miért nem Rónai kisasszonyt menti meg? Ugy tudom, neki is vannak bizonyos kellemetlenségei a rendőrséggel...

- Magát szeretem... Bizzon bennem. Legyen őszinte hozzám!...

A szoba ajtaja kinyílt és Ternay bárónő jelent meg, kövéren és zsirosan mosolyogva...

- Óh, micsoda kedves, váratlan látogató! Kedves mester... nem is hiszi, milyen sokat foglalkozom magával mostanában. Mondja, hogyan értheti egy férfi annyira a nőt, mint maga? Ne is tagadja, rengeteg asszonyt és leányt fogyasztott már el... Brr! Nem irigylem azt a szegény kis nőt, akit maga fog feleségül venni! Először is meg fogja csálni. Másodszor minden titkos gondolatát ki fogja találni! Nem... Nem! Akkor már jobb egy szürke, köznapi férj, mint az ilyen kellemetlenül okos zseni!

Klári nevetett.

- Ne felejtse el mama, hogy mi lányok is lépést tartunk a korrallal és felkészültünk a modern férfiakkal vivandó csatákra!

Rády úgy érezte, mintha kinpadra feszítették volna. Hiszen ez a két nő mulat rajta.

- Bocsánat hölgyeim... hiszen csak néhány percre szaladtam fel, közölnöm kellett valamit Klári baronesszel és ez már megtörtént!...

Kezet csókolt a bárónőnek és mikor kezét szorított Klárral, hallotta, hogy a leány halkán azt mondja:

- A viszontlátásra!

Kábultan sietett az utcára. Mit jelent ez a halk bucsuszó? Mikor fogja viszontlátni? Még ma este?

Egy kávéházba ment, maga köré terítette az esti lapokat, de egy sort sem tudott olvasni. A levegőbe bámult és miközben egyik cigarettát a másik után szivta, az óráját nézte szüntelenül, hogy mikor lesz már tizenegy?

*

A Józsefvárosnak nem éppen legbarátságosabb környékén állt meg a taxija. Rády mérges volt és izgatott.

- Micsoda valószínűtlen rémregényt játszanak meg velem? - gondolta bosszusan. - Ez a leány idegbeteg, kétlaki életet él, meghasadt az énje, amint a modern pszichológusok szokták mondani. Milliomos papája van és betörőkkel cimborái, apacstanyákra szökik! De éppen ez az izgató. Más, mint a többi, elkényeztetett ostoba kis liba, akik csak tenniszezni tudnak, meg tangózni. Az ilyen nőben van fantázia, érzékiség, s ha ez szeret valakit...

Rády érezte, hogy megremeg az ajka. Forróság öntötte el. Még néhány perc és megoldódik a rejtély...

Lépések hallatszottak a háta mögött. Megfordult és egy nagybajuszu embert pillantott meg, akinek gomblyukában piros székfü volt.

- Kövessen! - mondotta.

Rosszul világított, sötét sikátorokba fordultak be, vakolatot hullató, lebontás után kívánczó házak mellett siettek el. Ocsmány kis kocsmákból harmonikaszó hallatszott és a házak mellett rikitóra festett lányok veszekedtek durva szitkozódások között rosszképű apacslegényekkel.

Rády felöltőjében tartotta kezét és egy pillanatra sem bocsájtotta el a revolverét.

Egy barnára festett, rozzant ház előtt, melynek kapujában hatalmas juhászcutya feküdt és egy kövér, kétmázsás, aprószemű, rablógyilkos-arcu ember pipázott, Rády kísérelve megállt, néhány halk szót sugott a kövérnek, aki bólintott és kinyitotta a kaput.

Az udvar végén kis villanykörte világított egy vasajtó fölött. Valahol láthatatlan csengő lehetett, a kísérelő azt nyomta meg. Egy pillanattal utóbb az ajtó feltárult.

Pupos kis emberke, görnyedt, talpnyaló, hizelkedő mosollyal fogadta őket. A levegőben valami édeskés, fanyar illat áradt. Az előszoba semmitsem árult el. Vörös, izléstelen tapéták, a menyezetről lelógó olcsó papírlámpák, mint amilyenek Japánban és Kínában divatosak.

- Erre tessék! - mondotta a pupos és kinyitotta a jobbfelé nyíló ajtót.

Rády visszadöbbszent.

Mínta valamelyik kínai alvilágról készült film díszletébe lépett volna. Szabályos ópium-barlang tárult fel előtte. A meglehetősen nagy szobában a párnák tömege volt a földre szórva, melyeken felöltözött férfiak és nők heverték, sápadt, beesett arccal nehezen lélegzettek és szívták az ópiumos pipát. Nemezipapucsot hordó, kimonóba öltözött csinos lányok hordták körül a fehér mérget.

A pupos intett Rádynak, hogy menjenek tovább.

Páholyszerű kis fürkébe léptek, melynek buja eleganciája meglepte Rádyt. Láthatatlan helyekről sugárzott ki a raffinált izléssel összehangolt különböző fénysugár, melyeknek összehatása szinte érzékiesen hatott és a szerelem bágyadt elomlását szuggerálta.

- Érezze jól magát, méltóságos uram! - mondta a pupos és mielőtt Rády bármit is válaszolhatott volna, már el is tűnt.

Rády meg volt döbbenve. Sejtelve sem volt, hogy a városban ilyen titkos bünbarlang létezik.

Szeme csak lassanként fedezte fel a fülke rejtett szépségeit, a remekbe készült rózsaszin-márvány Vénuszt, a szőnyeg finom rajzát, az aranyozott kis parázstartót, melyről könnyű és illatos kék ködök szálltak fel, mintha Ázsia misztikus isteneinek mutatnának be áldozatot.

Kik alapították ezt az ópiumbarlangot? Honnan tudhatott létezéséről Klári? Kik járnak ide?

Rády, aki büszke volt arra, hogy őt tartják a legdekadensebb írónak, most nagyon szégyelte magát. Hiszen kisült, hogy egy társaságbeli, előkelő urilány jobban ismeri az éjszakai Pest rejtelseit, mint ő.

De nem ért rá sokáig gondolkozni.

A fülke lassu, hangulatos átmenetekkel egyre jobban sötétedett, már csak egészen gyenge kék fény derengett benne...

És akkor mintha nyílás támadt volna a szemközti falon. A beszűrődő fényesség valósággal elvakította.

Önkéntelenül odarohant és a meglepetéstől szinte felkiáltott.

Egy kínai stílusban épült terembe pillantott, amelyben pokoli bachanália folyt. Nehéz, édes boroktól, kábító italoktól, kokaintól és ópiumtól mámoros és félig tébolyult emberek fantasztikus egyvelege volt ez, vonagló mozdulatokba ájult táncok, amelyet meghatározhatatlan származású zene kísért.

Rády meglehetősen viharedzett férfi volt, de most ő is elborzadt. Iszonyodva gondolt arra, hogy ebben az alvilági tömegben, a minden szemérmükből kivetkőzött bachánsnők között van Klári is! A leány, akit szeret!

Ez a látvány lelke mélyéig megrendítette és felháborította. Egyszerre világosodott meg előtte az az irtózat és áthidalhatatlan mélység, mely a szerelmet ettől a fertőtől elválasztja. Attól az egész világtól, melyben eddig élt és amely valójában ennek az előtte tobzódónak az előcsarnoka volt...

Korbáccsal tudott volna közéjük rontani, rendőrségért szeretett volna ordítani. Féltékenység, düh, kétségbeesés marcangolta.

Rettenetes! Micsoda ördögi gondolat! Ezért csalta hát ide Klári. Ezt akarta megmutatni, így akarta megcsufolni és meggyalázni, amiért szerelmet vallott neki. A fertő legmélyén akart megmutatkozni, az orgiázó bűn döbbenetes meztelenségében...

Szinte kidüledt szemmel nézett a terembe, ahonnan őt nem láthatták, mert a fülke egészen sötét volt és a titkos ablakot, melyen át kilátott, vékony, áttetsző tüllfüggöny fedte...

De Klárit nem látta sehol. Felizgatott aggyal néha úgy rémlett, mintha elcikkázna előtte, de azután kiderült, hogy tévedett. De egyszerre új rémület markolta meg szívét. A teremben, pontosan vele szemben, mint egy fehér kísértet, nagy, vörös mákvirágok között támolmogva, a kokainmámor deliriumában kidüledt szemmel, arcán együgyű mosollyal Lilit pillantotta meg és vele szemközt egy őrző férfi, aki késsel hadonászik, mindenkit le akar szurni és eszelősen kiáltja: vért! vért! Áldozat kell Visnának!

Többen a férfira rohantak és lefogták. Rády felismerte: Mányoki Fedor volt. Egész teste görcsösen rángatódzott a szörnyű rohamban. Ugy látszott, hogy kitört rajta a téboly. Lili velőrázóan sikoltózott, azután nevetőgörcsöket kapott. Egy férfi karjába vetette magát, oda

hurcolta a tébolyult Mányoki felé és hisztériásan kiáltozta: megcsallak! Nem szeretlek! Pusztuljon a hűség...

Ez az izgalmas jelenet megörjítette a jelenlévőket... Egymásba zuhanva, mint egy kuszált gombolyag vonaglott a sok test és tépte, marcangolta egymást a felzaklatott idegek őrző parokszizmusában.

Rády félig ájultan hanyatlott fülkéje kerevetére. Émelygett, az irtózat valósággal megbénította. A nyelve kiszáradt. A kerevet mellett, alacsony asztalon, metszett üvegekben sárga és zöldes színű italok álltak ezüst jégtartóba rögzítve. Rády vágyódva nyult feléjük és mohón ivott két pohár narancsszörpöt. Ugy érezte, hogy soha életében nem ivott még különbet...

A fülke ablaka rejtélyes módon ismét bezárult, a tető hangulatos fényei megint kigyulladtak.

De Rádynak elég volt. Az ajtóhoz ugrott, menekülni akart... El ebből a pokolból! De amint egyet lépett, szédülni kezdett. Segítségért akart kiáltani, de már nem jött hang a torkán. Végigzuhant a kereveten, mint egy tehetetlen zsák. A világ elsötétedett körülötte.

*

Másnap szobájában, az ágyában ébredt. Mellette állt az orvosa és az inasa. Lénárt doktor aggódó arccal figyelte.

- No, csak hogy magadhoz tértél! - mondotta. - Már két injekciót adtam. Mondhatom, cudar volt a pulzusod. Mi történt veled?

Hát hiszen éppen az volt a baj, hogy erre a kérdésre Rády tudott a legkevésbé válaszolni.

- Hogyan kerültem haza? - kérdezte.

- A kapu előtt találtam meg a nagyságos urat! - mondotta az inas. - Ugy látszik, még éppen annyi ereje volt, hogy becsöngetett, azután elvesztette az eszméletét. Gyalog tetszett jönni, mert senkit sem láttam a közelben...

- Ittál valamit? Szédülésed volt? - faggatta az orvos. - Az idegeid nem éppen ideálisak...

- Furcsa, - mormogta Rády - egészen jól érzem magamat! Valóban, valami szokatlan, édeskés szörbetet ittam tegnap. Talán ez kavarta fel a gyomromat...

- A fő, hogy most már rendben vagy! - mondotta Lénárt. - Vigyázz, hogy az ujságok meg ne írják az esetet. Bizonyára meggyanusítanak, hogy részeg voltál.

Sziverősítőül fekete kávét, azután fürdőt és pihenést rendelt. Végre eltávozott.

Rády alig várta, hogy magára maradjon és kissé rendezze gondolatait. A megoldásra váró kérdések egész tömege nyüzsgött fejében. A legfontosabb: ott volt-e Klári a bünbarlangban? Miért hívta oda?

Tekintete az asztalra esett, a cigarettát kereste. És meglepetten kiáltott fel. Mintha káprázat játszott volna vele. Az asztalon ott feküdt arany cigarettatárcája...

Idegesen csengette be inasát.

- Hogyan került ide a tárcám? - kérdezte lázasan.

- Amikor lefektettem és levetköztettem a nagyságos urat, kihullott a zsebéből!

- Köszönöm. Kimehetsz!

Rády elképedése és megrökönyödése határtalan volt. Tehát mégis jelen volt Klári és így adta ezt neki tudtára. Visszacsempészte az arany cigarettatárcát. Izgatottan nyitotta ki. Néhány bankjegy hullott ki belőle. Ugyanannyi, amennyit néhány nap előtt Klári elrabolt. De a

gyűrűnek nyoma sem volt. Hiába kutatta át ruháját, a gyűrű nem volt benne. Azt tehát megtartotta.

Rády leült, a térdai remegtek, sirni tudott volna elkeseredésében.

Bántotta tehetetlensége. Már megint nem volt bizonyos abban, hogy nem tévedett-e? Klári és a betörő azonosak-e? Miért nem mutatkozott tegnap este Klári, hiszen a gépelt levél azt ígérte, hogy találkozni fognak?

Minél tovább gondolkozott, annál izgatottabb lett.

Képtelen volt otthon maradni. Felöltözködött és elrohant hazulról.

Egy ideig céltalanul bolyongott az utcákon, de egyre kinzóbban és ellenállhatatlanul hajszoalta a vágy, hogy Klárit lássa és beszéljen vele. Ha ég és föld összeomlanak is, tisztázni kell végre a helyzetet. Világosságot teremteni. És ha megcsufolja, ha megint a gunyos, rejtélyes mosoly mögé menekül, akkor...

Rády nagyon elszánt, haragos arcot vágott. Kemény és kérlelhetetlen elhatározás érlelődött meg benne. Elmegy a rendőrségre, felkeresi Kádár detektivet és mindent elmond neki.

A szerelem és gyűlölet édes testvérek. Rády elérkezett a határhoz, melynél már hajszálon mulik, hogy melyik érzés kerekedik felül.

De előbb még egyszer találkozniok kell. Még pedig azonnal. Pattanásig megfeszített idegei nem bírják tovább a kétséget.

Autóba vágta magát és a Ternay palotához hajtatott.

Megint a pléharcu, ellenszenves lakáj fogadta, aki nagyképű mozdulattal vette át névjegyét.

Egy perc múlva már vissza is jött.

- A méltóságos kisasszony sajnálja, nagyon el van foglalva, nem fogadhatja a nagyságos urat!

Rády elsápadt.

Ez magyarul annyit jelentett, hogy kidobták.

Ilyen székén még nem érte életében. Egy pillanatig azon gondolkozott, hogy először is képen vágja az inast, azután minden elmozditható tárgyat földhöz vág a hallban.

De az izlés és a tapintat sokkal mélyebben gyökerezett benne, semhogy botrányt tudott volna rendezni.

Feldulva, megzavarodva támolygott az utcára. Fuldoklott a méregtől. Elvégre, mégis csak országszerte ismert nagy író, hogyan merészel vele Klári így bánni?

A városligetben járt és leült egy padra. Megpróbált egy kicsit gondolkozni. Hátha igaza van Klárinak? Talán csakugyan nem azonos a betörővel és joggal háborítja fel, hogy ő makacsul ragaszkodik ehhez a rögeszméhez?

Fájt a feje, tulságosan ideges volt, belátta, hogy képtelen józanul gondolkozni és bármit cselekedne, azt esetleg megbánná később.

Hazament. Néhány perccel utóbb egy hölgy látogatását jelentette az inasa.

A következő pillanatban belépett Klári.

Szürke angol kosztüm volt rajta. Két keze fehér keztyűbe bujtatva, a fején apró fekete kalap, lábán fekete antilop cipő.

Rády úgy megdöbbsen, annyira elképedt, hogy önkénytelenül visszahökken, mint aki attól fél, hogy most mingyárt revolvert szegeznek rá. Klári pillantását nem kerülte el ez a mozdulat és a szája körül megint megjelent az a rejtélyes mosoly, melytől Rády majdnem kiugrott a bőréből.

- Azért jöttem, - kezdte Klári, - mert személyesen akartam tisztázni egy félreértést. Önt az előbb súlyosan megsértették házukban. A sértést azonban nem én követtem el, hanem a szüleim... Ők tiltották meg, hogy önt fogadjam. Sajnos, nem vitatkozhattam velük, mert magam árultam el nekik, hogy maga milyen mulatságos és furcsa gyanuval illetett engem... Mondhatom, nagyon fel voltak háborodva. Egyáltalában nem akarták olyan kedélyesen venni a dolgot, mint én. Apa párbajt emlegetett. Képzelve el, az ő száz kilós testsúlyával... Alig tudtam lecsillapítani őket...

- Kláríka, - mondotta Rády felindultan - nagyon köszönöm, hogy ide jött. Én a föld leg-szerencsétlenebb embere vagyok és közel állok a megőrüléshez. Alig néhány napja, hogy maga belépett az életembe és azt sikerült olyan gyökeresen felforgatnia, hogy már félek önmagamtól. Félek a magánytól, a gondolataimtól. Nem tudom, hogy mit akar tőlem. De könyörgöm... én ezt még soha nőnek nem mondtam... könyörgöm, szánjon meg. Mondja meg az igazat. Kicsoda maga? Micsoda érthetetlen titkok veszik körül? Mit akar tőlem? Miért akar az örületbe kergetni? Hiszen én szeretem magát... Feleségül veszem... megszöktetem... új életet fogunk kezdeni!

Klári hosszan nézett Rádyra.

- És ha azt mondanám, hogy nem bizok magában?! - kérdezte halkán.

- De hát miért nem? Hiszen láthatja, hogy őszintén beszélek, hogy valóban szenvedek!

- Maga nagyon szeszélyes ember. Művész. Más mint a többiek. Hangulatok és szenvedélyek irányítják. Érzi, amit mond, de lehet, hogy ez az érzés elszáll... Nem merem magamat magára bízni!

Rády szeme felragyogott. Végre egy vallomás. Tehát valóban vannak Klárinak titkai.

- Esküszöm, - kiáltotta szenvedélyesen - rám minden körülmény között számíthat.

- Tulságosan sok emlék kísérti magát a multban, félek, hogy azok ereje nagyobb lesz, mint a szerelme!

- Lilire céloz? Ha tudná, mennyire kiábrándultam. Mennyire meggyűlöltem...

- És ha belőlem is kiábrándul? Ha egyszer majd eszébe jut, hogy milyen körülmények között ismerkedtünk meg?! És ki tudja, talán akkor már nem fogja a dolgot regényes színben látni. Szememre fogja vetni. Vagy ami még rosszabb: meginog a bizalma. És talán a lelke mélyén gyanakodni fog... azt fogja hinni, hogy én még mindig...

Nem fejezte be a mondatát, a fejét tenyerébe hajtotta.

Rády megragadta a kezét.

- Klári, bizzon bennem! Soha egyetlen szóval nem teszek célzást a multa!

Klári csendesen ingatta a fejét.

- Ez nem elég. Valami más, egészen súlyos és komoly bizonyíték kellene...

- Kiváncsón bármit, megteszem!

- Magam sem tudom. Csak érzem, hogy ez így félmegoldás, hogy én erre nem alapíthatom az életemet...

Felállt, az arca sápadt volt, a szemében fájdalom tükröződött.

- Isten vele. Köszönöm, hogy jó volt hozzám... de nagyon kérem, hagyjon magamra... a mi utaink külön válnak... nem szabad velem tartania!

- De én nem akarom, hogy elmenjen! - kiáltotta felindultan Rády és kinyújtott karja a lány felé lendült.

Az előszoba felől éles csengetés hallatszott.

Az inas belépett.

- Kádár detektív! - jelentette.

Klári halkán felsikoltott. Rády mint egy akrobata ugrott a másik ajtóhoz és sápadtan mutatta az utat:

- Arra meneküljön... a fürdőszobán át!

Csak annyi ideje volt, hogy betegye Klári mögött az ajtót, mikor Kádár belépett.

- Minek köszönhetem a szerencsét? - kérdezte alig leplezett izgalommal Rády. - Talán elfogták a betörő kisasszonyt?

- Most akarom elfogni! - mondotta ridegen a detektív. - Itt kell lennie az ön lakásán!

- Tiltakozom! - kiáltotta Rády. - Mi jogon állítja ezt? Hol van az írásos engedélye ahhoz, hogy nálam házkutatást tarthasson...

A detektív vállát vont.

- Nagyon sajnálnám, ha arra kényszerítené a rendőrséget, hogy kevésbé tapintatosan kezeljük ezt az ügyet. Ha nagyon ragaszkodik a formákhoz, úgy könnyen meglehet, hogy a hivatalos intézkedésekről tudomást szerez a sajtó is és igen érdekes szenzációt röppíthetnek világgá! Betörő kutatás Rády Egon író lakásán...

- Ön nagyon jól tudja, hogy ki vagyok. Nincs joga feltételezni, hogy betörőket rejtek a lakásomon!

- Szoknyás betörő... az más. A szerelem kiszámíthatatlan és önről Rády ur, köztudomásu, hogy szerelmileg nagyon egzotikus izlése van. Ismételten felhívom: megengedi, hogy átnézzem lakását?

Rády egy pillanatig habozott. Kiszámította, hogy Klári már feltétlenül elment. Nem akarta a helyzetet még jobban kiélesíteni.

- Tessék! - mondotta ridegen. - De figyelmeztetem, hogy tiltakozásomat fenntartom és jelentést fogok tenni főnökeimél.

Kádár nem törődött ezzel a megjegyzéssel. Benyitott a másik szobába, átvizsgálta, megállapította, hogy annak a fürdőszoba felé is van kijárása és gunyosan jegyezte meg:

- Nagyon ügyes legénylakás. Egyenesen féltékeny férjek és detektívek kijátszására építették. A madár kirepült, de figyelmeztetem Rády ur, hogy nagyon merész játékot folytat... Sokkal nagyobb óvatosságot ajánlok. Jó napot!

*

Rádynak most már csak egyetlen gondolata volt: megmenteni mindenáron Klárit! Feltétlenül dülőre kell vinni a dolgot. Minden nap végzetes késedelmet jelenthet. Sőt, talán már órákon mulhat a menekülés...

Soha nem érzett még hasonló nyugtalanságot. Egyrészt boldog volt, hiszen nem lehet kétsége, hogy Klári viszonzozza az érzéseit. Igaz, hogy ezt még rejtegetni igyekszik, még hiányzik nála a bizalom. De hátha megtalálja az ötletet, mellyel legyőzi Klári kétségeit és bebizonyítja, hogy valóban mélyen és őszintén szereti?

Ez a gondolat édes örömmel töltötte el. De ugyanakkor kinzóan gyötörte a félelem: hátha megkésik? Ha Kádár megelőzi és Klárit letartóztatják? Ilyen zátonyra még sohasem futott. Minden ötlete, leleményessége cserben hagyta. De az agy működése, a gondolatok születése egészen csodálatos és kiszámíthatatlan törvények szerint történik. Amikor a művész azt hiszi, hogy kitaláló ereje már teljesen kátyuba jutott, akkor egyszerre, mintha magnézium robbant volna föl a sötétben, megtalálja a megoldást. Olyan simán, könnyen, egyszerűen, hogy maga is bámul. Képtelen megérteni, hogyan törhette napokig a fejét, mikor az egész annyira magától értetődően egyszerű.

Rády szinte felkiáltott örömeiben, tánclépésekben lejtett végig a szobán, énekelt és füttyörésett és olyan határtalan jókedve támadt, amilyent csak a nagy szorongástól megszabadult lélek tud magából kitermelni.

*

Klárinak valóban vas idegei lehettek. Éjfél tájban, mikor a vacsora utáni bridge után visszavonult szobájába, nyoma sem volt rajta a délután átélt izgalomnak. Mintha minden közösséget megtagadott volna másik énjével, nem törődött azzal, hogy miféle veszedelem fenyegeti azt a másik Klárit. Kicsit ásított, levetkőzött, pizsamába bujt és eloltva a menyezetvilágítást, az ágy támlájára erősített apró villanylámpát gyújtotta fel, melynek kellemes kék fénye mellett egy regény olvasásába kezdett..

A lakásban lassan minden lecsendesült. Klári szórakozottan forgatta a könyvet és nem igen értette, hogy mit olvas? A gondolatai máshol jártak... Néha mosoly rándult az ajka körül, más-kor komor, szinte fájdalmas volt az arc kifejezése.

Egyszerre ijedten szökött fel ágyából. Olyan rémült és megdöbben mozdulattal, mely egy cseppet sem különbözött más, jólnevelt, a kalandokat csak regényekből ismerő urilányok becsületes rémületétől.

Egész testében remegve hátrált az ajtó felé és a szeme tágra nyilva meredt az ablakra, melyen egy férfi mászott be.

Klári felsikoltott, keze a kilincshez ért, de a betörő rákiáltott:

- Megálljon! Ha megmozdul, lelövöm!

Klári úgy érezte, mintha villanyos ütés érte volna. Ez a hang feloldotta dermedt rémületét, sirása és ijedtsége valami furcsa, felcsukló kacagásba olvadt.

- Rády! - kiáltotta elragadtatva.

De Rády, úgy látszik, egyáltalában nem volt tréfás kedvében. A revolvert még mindig Klárra szegezte.

- Egy lépést sem addig, amíg nem vall be mindent! Maga betört hozzám... Beismeri?

Klári lehajtotta a fejét:

- Igen!

- Miért tette ezt?

- Mert, - szeretem! Mert tudtam, hogy magához másképpen nem lehet bejutni, hogy csak egészen elszánt, vakmerő és különös tettel lehet meghódítani...

- De hiszen komolyan elvitte a pénzemet, a cigarettatárcámat...

- Azokat visszaküldtem!

- És a gyűrűmet?

- Megtartottam... eljegyzési gyűrűnek!

Ez a vallomás teljesen kizökkentette Rádyt a szerepéből. A karjába kapta Klárit és hosszú, szenvedélyes csókot nyomott az ajkára. Csak két perc múlva jutott az eszébe megkérdezni:

- De hiszen ez képtelenség... Nem mond igazat! Máshová is betört. Ne tagadja. A rendőrség mindent tud. A nyomában vannak...

Klári édesen nevetett.

- Kádár detektivről beszél?

- Igen! Hát ismeri? - kérdezte határtalan bámulattal Rády.

- Hogyne ismerném, hiszen én fogadtam fel Budapest legügyesebb magándetektívjét. Ő nyomozta ki, hogy Lili melyik kokainbarlangba jár és az ő ötlete volt, hogy oda küldjük magát. Tudja, teljesen ki akartam ábrándítani volt barátnőjéből. Az arany cigarettatárcát is ő tette vissza a zsebébe, s mikor a lebujból kitétték az utcára, ő rakta fel egy autóra és szállította haza...

- Nagyszerű! - kacagott Rády.

- Nem ez a nagyszerű, - mosolygott Klári - hanem...

És szerelmes elragadtatással, égő arcocskával odasimult Rádyhoz...

VÉGE.